

Pisalo se je leto 1989 in kot mlada učiteljica sem pričela s svojo prvo službo. Ko sem se prvič pripeljala do šole, me z odpadajočim ometom in zbledelo fasado ni prav nič prevzela. Želela bi si lepše, modernejše šole. Toda njena notranjost je izžarevala toplino, občutek varnosti in domačnosti.

Spominjam se, kako prijetno mi je bilo, ko sem v zbornici zagledala sošolko iz srednje šole, Tatjano. Obe sva še danes na šoli, kolegici in prijateljici, iz leta v leto z roko v roki vcepljava učenost v nadobudne glave otrok, le da ena v a in druga v b oddelku. In ko po končanem pouku zapreva vrata učilnice, se z mnogimi kolegi odpraviva na kavico v bližnjo gostilnico, kjer se sprostimo po marsikdaj napornem dnevu. To so tiste naše minute, ko ob dišečem napitku »rešujemo svet in sebe«. Naši učenci bi morda rekli, da »pametujemo«, mi pa vemo, da so to trenutki, ki nas povezujejo, trenutki ki so pripomogli, da tako pogosto pravimo, da smo odličen kolektiv.

V več kot dvajsetih letih je šola postala »moja šola«. Z njo sem zorela, osebnostno rasla, preživela lepe in manj lepe trenutke, a vsi imajo svoj doprinos pri sestavljanju mozaika moje poklicne in življenjske poti.

Skupaj s šolo sva doživeli marsikatero spremembo. Jaz na začetku svoje poti, ona že gospa v zrelih letih. Letos praznuje svojih 110 let, toda na zunaj je ohranila svoj mladostni videz. Doživela je sicer nekaj lepotnih popravkov, ko so jo polepšali z novo fasado in ji uredili zunanji igrišči. Vsako leto pa znova in znova dobi pomlajevalno masko, ko zacvetijo rože v njeni okolici, ko pred njo ozelenijo lipe, ki tako kot sama kljubujejo času in vsem spremembam.

Znotraj svojih zidov je v tem času doživela več sprememb: nove načine ocenjevanja, modernejše učne oblike in metode dela, iz osemletne osnovne šole je postala devetletna, učilnice so ji opremili z računalniki, interaktivnimi tablami, igralnimi koticami v učilnicah za prvo triado, stene na hodnikih so ji okrasili s slikami...

Kaj pa učenci? Mnoge generacije otrok so že »gulile« šolske klopi in obe bi se strinjali, da so se tudi oni spremenili. Postali so bolj živahni kot nekoč, morda tudi bolj vedoželjni, saj jim sodobna tehnologija omogoča hitrejši in lažji vstop v širni svet. A kakorkoli ravno učenci so tisti, ki dajejo smisel našemu poklicu in omogočajo, da se zgodovina Osnovne šole Spodnja Šiška piše naprej, da šola mogočna stoji na Gasilski cesti, služi svojemu namenu in čaka svoj naslednji in naslednji rojstni dan.

Zdenka Košnik